

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania P. Spółki z o.o. w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanych: Ł. W., P. K., R. H., A. M., Z. R.
o podleganie ubezpieczeniu wypadkowemu i ustalenie podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 sierpnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej P. Spółki z o.o. w M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację P. Spółki z o.o. z siedzibą w M. (dalej: „płatnik”) od wyroku z dnia 13 sierpnia 2012 r. Sądu Okręgowego w C. oddalającego odwołania płatnika od decyzji z dnia 20 czerwca 2011 r., którymi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. uznał, że zainteresowani Ł. W., P. K., R. H., A. M. i Z. R. podlegali, między innymi, obowiązkowemu ubezpieczeniu wypadkowemu z tytułu pracy na podstawie umów zlecenia oraz ustalił podstawę wymiaru składek za ubezpieczenia społeczne.

W skardze kasacyjnej płatnik zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 Nr 205, poz.1585 ze zm., dalej: „ustawa systemowa”), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 r., przez jego

błędną wykładnię i uznanie, że powierzenie przez Spółkę świadczenia określonych usług zleceniobiorcom - zainteresowanym w niniejszej sprawie - jest równoznaczne z „rozciągnięciem” miejsca wykonywania działalności zleceniodawcy w rozumieniu tego przepisu na obszar geograficzny (przestrzeń), gdzie usługa jest wykonywana, pomimo iż Spółka nie miała realnej kontroli nad wykonywaniem usług przez zleceniobiorców, którzy mogli je wykonywać w dowolnym czasie i ze swobodą w wyborze sposobu wykonywania usług (trasy, po których poruszali się zleceniobiorcy).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, a także o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie „zaskarżonych wyroków” i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie, że zainteresowani nie podlegali obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach organu rentowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentowano koniecznością wykładni budzących poważne wątpliwości interpretacyjne przepisów ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 r. w zakresie przepisów dotyczących braku obowiązku objęcia ubezpieczeniem wypadkowym osób wykonujących pracę poza siedzibą bądź miejscem prowadzenia działalności zleceniodawcy. W ocenie skarżącego, na tle art. 12 ust. 3 ustawy systemowej rozstrzygnięcia wymagają kwestie: 1) czy w przypadku usług transportowych miejsce dostawy wskazane przez zleceniodawcę usługi transportowej, bez jednoczesnego określenia trasy dostawy jest miejscem wykonywania działalności przez zleceniodawcę zlecającego transport na całej tej trasie; 2) czy w sytuacji, gdy miejsce dostawy definiujące miejsce działalności przedsiębiorcy zlecającego wykonanie usługi transportowej znajduje się poza granicami Rzeczypospolitej i w konsekwencji miejsce działalności tego przedsiębiorcy znajduje się także poza granicami RP, to zleceniobiorca wykonujący usługę transportową jest zleceniobiorcą, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej. Zdaniem skarżącego, dla określenia miejsca działalności przedsiębiorcy winno znaleźć zastosowanie to samo rozumowanie co określające

miejsce działania zleceńodawcy, to zaś powodowałoby jego wyłączenie z zakresu przepisu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej, a tym samym osoba taka nie byłaby objęta dyspozycją art. 12 ust. 3 tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze

prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawa już tylko dlatego, że - ograniczając się do sformułowania swoich wątpliwości i wskazania propozycji odpowiedzi - nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу juredycznego dla wykazania, że wątpliwości takie faktycznie istnieją i wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego. Rzeczą tego Sądu na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Należy również zauważyć, że Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych wniesionych przez płatnika w sprawach o zbieżnych stanach faktycznych i prawnych (postanowienia z dnia 9 stycznia 2014 r., I UK 342/13 i z dnia 1 kwietnia 2014 r., I UK 440/13), a w kolejnej z takich spraw skarga kasacyjna płatnika została oddalona wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014 r., I UK 448/13.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.